

υποφέρει ψυχὴ εὐγενής. Ὁ τρέσας, δηλαδή ὁ δειλιάσας, καὶ μὴ προτιμήσας τῆς ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης φυγῆς τὸν μετὰ τῶν συναγωνιστῶν θάνατον, ἀπέβαλλε πάντα τὰ τοῦ πλῆθους δίκαια καὶ διστέλει διὰ παντὸς ὑφ' ὄλον περιφρονούμενος. Ὁ Ἀριστόδημος ἦτο εἰς τῶν 300 Σπαρτιατῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸν βασιλέα Λεωνίδα, ἀντιπαρετάχθησαν ἐν Θερμοπύλαις πρὸς τοὺς Πέρσας· μόνος δὲ αὐτὸς δὲν ἀπέθανε μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διεσώθη ἀγενῶς εἰς Σπάρτην. Ἐνταῦθα ὁμῶς ὑπέκυψεν εἰς ὄνειδος βαρῆ· οὐδεὶς ἤθελε νὰ δώσῃ αὐτῷ πῦρ, καὶ οὐδεὶς πρὸς αὐτὸν διελέγετο, πάντες δὲ ἐπιδεικνύοντες αὐτὸν ἔλεγον· «ὁ τρέσας Ἀριστόδημος.» Τοιαύτη ἦτον ἐν Σπάρτῃ τοῦ ἀνδρὸς ἡ τύχη. Ἐὰν ἦτο ἄγαμος, δὲν εὕρισκε σύζυγον, ἐὰν εἶχε κόρας, δὲν εὕρισκε γαμβρόν. Οἱ νέοι οὐδὲν ὤφειλον πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅσοι δὲν ἀπέστρεφον ἀπὸ αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἠδύνατο νὰ ραπίσωσιν αὐτὸν ἀτιμωρητί. «Ὡστε «οὐδὲν θαυμάζω», ἀνακράζει ὁ Ξενοφῶν», «τὸ προαιρεῖσθαι ἐκεῖ θάνατον, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀτίμου τε καὶ ἐπονειδίστου βίου.»—Κ. Παπαρρηγόπουλος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐκ τινος διατριβῆς, δημοσιευθείσης ἐν τῇ ἐφημερίδι *Ἐμπρός*, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Χαρακτρισμὸς τοῦ Ῥωμηοῦ», ἐσταχυολόγησα τὰ ἐπόμενα: Ὁ Ῥωμηὸς θεωρεῖ ἅπαντα τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον πλασθέντα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὸν, ὡς ἐκ τούτου ἐννοεῖ νὰ χρησιμοποῖῃ αὐτὸν κατὰ βούλησιν. Κατ' αὐτὸν, οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχουσιν ἄλλον λόγον ὑπάρξεως, ἢ τὴν διευκλυνσὶν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὀρέξεών του. Οὐδεὶς, πλὴν αὐτοῦ, ἔχει δικαιώματα. Πάντες οἱ λοιποὶ ἔχουσι καθήκοντα πρὸς αὐτὸν· καθήκοντα, ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ἀπαιτεῖ πανταχοῦ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἐλαβεν ἀνάγκη τινὰ; Δὲν πολυζαλιῖται περὶ τοῦ μέσου, ὅπερ θὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς θεραπείαν τῆς ἀνάγκης ταύτης.—Ὁ πρῶτος διαβάτης,—ἰδοὺ ὅτι τῷ χρειάζεται.—Τί ἀπλούστερον τούτου;—Π. χ. καπνίζει, οὐδέποτε ὁμῶς φέρει μετ' ἐκτου πურτα. Τί τῷ χρησιμεύουν; Σταματᾷ τὸν πρῶτον, ὃν συναντήσῃ καπνίζοντα, καὶ λέγει αὐτῷ ἀποτόμως: *Τὴ φρεϊά σου.*—Ὅταν προσθέτῃ παρακαλῶ, εἶναι εὐγενὴς Ῥωμηὸς Ὁ Ῥωμηὸς βαδίζει κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ *Αἰόλου* ἢ *Ἐρμού*, ὅπου τὸ πλάτος τῶν πεζοδρομίων δὲν ἐπιτρέπει τὰς συναθροίσεις. Ἀλλ' ὁ Ῥωμηὸς θέλει νὰ σταθῇ, ὅπως περιεργασθῇ εἰκόνα τινὰ ἐκτεθειμένην εἰς παράθυρον καταστήματος, ἢ ὅπως χαιρετίσῃ φίλον τοῦ τινὰ καὶ τῷ ἀποτείνῃ τὴν ἐρώτησιν· «Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, ποῦ πᾶς;» Ἰδοὺ λοιπὸν κατοχὴ πεζοδρομίου, παρεμφορῆς τῇ κατοχῇ τῆς Βουλγαρίας. Ἰδοὺ

παῦσις τῆς διὰ τῆς στενῆς ἐκείνης ἀρτηρίας κυκλοφορίας. Οἱ διαβάται, ἐὰν θέλωσι νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν δρόμον των, ὀφείλουσι νὰ κατέλθωσι τοῦ πεζοδρομίου. Εὐτυχεῖς δέ, ἂν ὁ καιρὸς δὲν εἶναι βροχερός,—διότι, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, θὰ ἀναγκασθῶσι νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ βορβοροῦ, ἀφοῦ ὁ Ῥωμηὸς δὲν ἔχει τὴν εὐγενεῖαν νὰ ἀποσυρθῇ ὅπως οἱ διαβάται διέλθωσιν ἀβρόχοις ποσί. Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι, ἂν οἱ διαβάται αὐτοὶ εἶναι *Κυριαί*, θὰ σωθῶσι τῆς *βορβοροβασίας* ταύτης. Θὰ ἀναγκασθῶσι καὶ αὐταὶ νὰ βυθίσωσι τοὺς λεπτοφυεῖς πόδας των εἰς τὸν βόρβορον, δι' ὃν βεβαίως δὲν ἐπλάσθησαν, διότι οἱ κατέχοντες τὸ πεζοδρόμιον Ῥωμηοὶ δὲν ἐννοοῦσι νὰ παραχωρήσωσιν εἰς ἄλλους θέσιν, ἣν τόσον ἀνδρείως καθεῖξαν.

Ὁ Ῥωμηὸς περιπατῶν ἔχει τὸ *ροῦστο* νὰ θέτῃ τὴν ράβδον ὑπὸ τὴν *μασχάλην*,—καὶ ἐν ὄσῳ βαδίζει κατ' εὐθείαν *meno male*—ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ αὐτῷ ἡ ὄρεξις νὰ ἐκτελέσῃ στροφὴν τινὰ, οὐαὶ τῷ γείτονι!

Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν Ῥωμηὸν περιπατοῦντα. Ἰδοὺ βλέπει ἐρχομένους δύο *Κυρίας*. Δύναται μικρὸν παρεκκλίνων, νὰ ἀφήσῃ αὐταῖς ἐλευθέραν τὴν διάβασιν, διερχόμενος ἐκ τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους. Μὴ τὸ περιμένετε. Ὁ Ῥωμηὸς οὐδὲ τρίχα παρεκκλίνει. Καὶ ἰδοὺ αὐταὶ ἀναγκάζομεναι νὰ πράξωσιν ὅτι ἔπραξέ ποτε ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Ἀποσύρονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ὁ Ῥωμηὸς, νέος Μωϋσῆς, διέρχεται διὰ μέσου. Οὕτω πράττων νομίζει ὅτι ἀφεύκτως θὰ παρατηρηθῇ...

Διέρχεται εὐειδῆς τις *Κυρία*. Ὁ Ῥωμηὸς καρφύει τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω της, καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἄχρις οὗ ἰδῇ ὅτι στραφεῖσα τὸν παρετήρησε. Τοῦτο εἶναι θρίαμβος δι' αὐτὸν, διότι πέποιθεν ὅτι γυνή, ἥτις τὸν εἶδεν ἄπαξ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐτρώθῃ τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς ὠραιότητός του.

Ὁ Ῥωμηὸς εἰσέρχεται ἐν τῷ καφενείῳ. Διέρχόμενος ρίπτει τὸν πῖλόν σου. Μὴ νομίσης ὅτι θὰ τὸν σηκώσῃ. Εἶναι πολὺ μάλιστα, ἂν καταδεχθῇ καὶ νὰ στρέψῃ ὅπως τὸν ἰδῇ πεσόντα. Ἀφοῦ πτύσῃ καὶ ὑβρίσῃ τὸ παιδί τοῦ καφενεῖου, διότι δὲν τῷ ἔδωκεν ἀμέσως ζητηθεῖσαν ἐφημερίδα, κάθηται· ἀλλὰ διὰ νὰ καθῆσθαι θέλει τοῦλάχιστον τρεῖς *καθέκλιας*. Εἰς τὴν μίαν κάθηται, εἰς τὴν ἄλλην ἀκουμβᾷ καὶ εἰς τὴν τρίτην θέτει τοὺς πόδας. Κατὰ τύχην κάθησθαι εἰς τινὰ παρακειμένην τράπεζαν καὶ ὀμιλεῖς μετὰ τινος τῶν φίλων σου. Ὁ Ῥωμηὸς δὲν σᾶς γνωρίζει· οὐδέποτε σᾶς εἶδεν· ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως τὸν κωλύει ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὀμιλίαν σας καὶ νὰ σᾶς εἰπῇ ὅτι δὲν ἠξέυρετε τί λέγετε. Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι πράττει τοῦτο ὅπως σᾶς προσβάλλῃ. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Εἶναι ἡ συνήθης φράσις, δι' ἧς ὁ Ῥωμηὸς ποιεῖται ἐναρξίν τοῦ λόγου, ὅταν καταδεχθῇ ν' ἀποτείνῃ τὸν λόγον εἰς τινὰ.